

פרק 1

שְׁמוֹנֶה אָפֶס אָפֶס. יְהוֹשֻׁעַ הִתְנִיעַ אֶת הַמָּנוּעַ, וְאֲנִי נִרְעָדְתִּי כְּלִי, נוֹהֵם בְּמַרְץ. מְנוּחָה שֶׁל שִׁבְעַ דְּקוֹת מֵאַחוּרֵינוּ - יְהוֹשֻׁעַ נִכְנָס לְשִׁתּוֹת קָפָה בְּבִיתָן הַנֶּהָגִים, וְאֲנִי נִחַתִּי בַּמָּסוֹף - וְכִבֵּר אֲנִיחָנוּ יוֹצְאִים לַמַּסְלוֹל הַשְּׁלִישִׁי שֶׁלָּנוּ לְהֵיוֹם, כְּמוֹ בְּכָל בֹּקֶר.

הַשָּׁעָה שְׁמוֹנֶה הִיא שָׁעָה עֲמוּסָה בְּמִיחָד; כָּכָל שְׁאֲנִיחָנוּ מִתְקַדָּמִים בַּמַּסְלוֹל, עוֹלִים אֵלַי עוֹד וְעוֹד יְלָדִים בְּדֶרֶךְ לְמוֹסְדוֹת הַלְמוּד. אֲנִי נֶעֱשֶׂה צָפוֹף, עָמוּס בִּילְקוּטִים וְתִיקִים, קְרִיאוֹת עֲלִיזוֹת וְצַחֲקוּקִים. וְאִזּוֹ, בְּתַחֲנָה שְׁלִידָה מְמַקְמִים שְׁנֵי תַלְמוּדֵי תוֹרָה, בֵּית סֵפֶר וְסִמְיָנָר - אֲנִי מִתְרוֹקֵן בְּבֵת אַחַת. לֹא לְגִמְרִי, נִשְׁאָרִים

כמוֹבֵן נוסעים אחרים... אֲבָל רַב הַיְלָדִים יוֹרְדִים, וְהַרְעָשׁ יוֹרֵד אִתָּם.

גַּם הַיּוֹם, כְּמוֹ תָמִיד, הִתְמַלְאֲתִי בַּיְלָדִים וְהוֹרַדְתִּי אוֹתָם בַּתַּחֲנָה שֶׁנִּקְרָאת 'בֵּיתִי סֵפֶר'.

רַק כְּמָה תַּחֲנוּת אַחֲרִי, שְׁמַתִּי לֵב פִּתְאוּם לְדַמוּת מְכַרְבֶּלֶת שְׁעֵדִין יִשְׁבָּה בְּאַחַד הַסִּפְסָלִים הָאֲחוּרִיִּים. דּוּדִי! מָה הוּא עוֹשֶׂה כָּאן? לָמָּה לֹא יֵרֵד, כְּמוֹ בְּכָל בִּקְרָה, בְּחִידָר שְׁלוֹ?

טוֹב, מָה אֲנִי יוֹדֵעַ. אוֹלֵי הוּא נוֹסֵעַ הַיּוֹם לְמָקוֹם אַחֵר? בְּכָל אֶפֶן, זֶה נִרְאֶה לִי מוֹזָר. בְּדִיּוֹק בְּשָׁעָה הָרְגִילָה שֶׁל כָּל בִּקְרָה, עִם הַתִּיק עַל הַצֹּאֵר, הוּא מְמַשִּׁיךְ לְנִסְעַ וְלִנְסֵעַ?

פָּנִיו שֶׁל דּוּדִי כְּמַעַט נִעְלָמוּ מֵאַחוּרֵי סֵפֶר בַּעַל כְּרִיכָה יִרְקָה. "יְלָדוּדִים 2", רָאִיתִי שֶׁכָּתוּב עָלָיו.

הַמִּשְׁכָּתִי בַּמִּסְלֹל הָרְגִיל, מַעֲלָה וּמוֹרִיד אֲנָשִׁים בַּתַּחֲנוּת, עוֹצֵר בְּרִמְזוּרִים וּמַעֲבָרֵי חֲצִיָּה, צוֹפֵר וּמִסְתַּוְּבֵב - וְדוּדִי עֵדִין יֹשֵׁב בְּאוֹתָהּ תַּנּוּחָה. חוּץ מִיָּדוֹ, שֶׁנִּשְׁלָחָה מִדִּי פַעַם כְּדִי לְהַפִּיץ דֶּף, הוּא לֹא זֶה.

בַּתַּחֲנָה הָאַחֲרוֹנָה לִפְנֵי הַמִּסּוֹף, בִּקְצָה הַשְּׁנִי שֶׁל הָעִיר, הַנֶּהֱג יְהוֹשֻׁעַ שָׁם לֵב לְדוּדִי. "הֵי, צִדִּיק!" - קָרָא בְּקוֹל. דּוּדִי עֵדִין לֹא זֶה. יְהוֹשֻׁעַ צָפֵר כְּמָה צִפִּירוֹת אֲרָכוֹת, וְרַק אִזּוֹ זֶנֶק דּוּדִי מִמְּקוֹמוֹ. סָגַר בַּחֲבָטָה אֶת הַסֵּפֶר, וְהִסְתַּכֵּל סְבִיבוֹ בְּבִלְבּוֹל. "אֵיפֹה אֲנִי? מָה קָרָה?" - נִבְהַל, פָּנָיו הִחֲוִירוּ. "לָאן הִגַּעְתִּי?"

"הכל בסדר, פשוט שכחתי לרדת בתחנה שלך", הרגיע אותו יהושע. "אתה רק עובר כביש ועולה ממול על האוטובוס לצד השני. עוד חצי שעה אתה ב'חידר'..."

"אה". דודי נרגע קצת. "אויש, אני אאחר נורא... לא הייתי צריך להתחיל לקרא! פשוט, אני הולך מיד אחרי החידר לספרייה, ורק דפדפתי קצת בספר בינתיים... לא חשבתי שאשקע בתוכו לגמרי, הרי קראתי אותו כבר. אני כל כך אוהב לקרא, אפילו בפעם השנייה!" וכבר מהר וירד ממני, דוחף את הספר לשקית שבידו.

"חילך לאוריתא!" - אחל לו יהושע מהחלון. "שכל פעם שתסע באוטובוס, כשתגידל, תשקע ככה בדברי תורה..."
דודי ענה אמן, ואני יחד אתו. יהושע צחק לעצמו, ממלמל משהו על עם הספר.

ופתאום הבריק לי רעיון אדיר. אם ילדים כל כך אוהבים לקרא ספורים מעניינים, ואצלי כאן מתרחשים כל יום לפחות כמה כאלו - למה שאשמר אותם לעצמי? אני רוצה לספר עליהם! כן, אבחר את הספורים המיוחדים ביותר, וכך תהיו גם אתם שתפים לחוויות שלי. חוויות מצחיקות, מרתקות, מלמדות, לפעמים קצת מפחידות, ותמיד שונות ומעניינות.

אז בואו נערך הפרוט: אני אוטובוס עירוני בצבע תכלת, חרוץ ועליו, עם פנסים בעיניים. כבר חמש שנים על הכביש, יחד

עם יהושע - הנָהָג 'שְׁלִי', שֶׁהוּא בְּאֶמֶת חֲבֵרָה'מֶן. עַל הַשְׁמָשָׁה
הַקִּדְמִית שְׁלִי הוּא תֵּלֶה כֶּמָּה בָּבוֹת פְּרוֹה עֲגָלוֹת, צִהְבוֹת
וּמַחֲזִיכוֹת, שְׁמֻזְפִּירוֹת לְכַלְנוּ לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תָּמִיד.

אִם תַּעֲלֶה יוֹם אֶחָד עַל אוֹטוֹבוּס, וְהוּא יִתְעַכֵּב כֶּמָּה רָגָעִים
מִיָּתְרִים בַּתְּחָנָה - אֶל תִּתְרַגֵּזוּ. קָחוּ בְּחֻשְׁבוֹן, שְׂכֹל לְהִיּוֹת שְׂזָה
אֲנִי, חוֹשֵׁב קֶצֶת עַל מִשְׁהוּ מְסַעִיר שֶׁקָּרָה וּמִתְכַּנֵּן אֵיךְ לְסַפֵּר
לָכֶם אוֹתוֹ, כְּשֶׁאֲנִי עוֹצֵר בַּתְּחָנָה...

